

עין משפט
גד מצוה

לו א מיי פֿיכֿז מהלֿ אַזות הלֿ יד סגנ עשין נא טו־ע־ע אַז״ע ס׳ קסח ספֿיף ח וספֿיף ט כג״ה:

לח ב מיי שס הלכה יא טו־ע־ע שס ספֿיף ג וספֿיף ט:

לכ ג ד טור ש״ע שס ספֿיף ב:

ב ה מיי פֿט״ו שס הלכה ז טו־ע־ע אַז״ע ס׳ ק ספֿיף טו:

ב ו מיי שס הלכה י טו־ע־ע שס ספֿיף א:

תוספות רי"ד

מהו דתימא מצוה דרמא עליה רחמנא עבד תיקום עליה השתא תיקום עבד תיקום עליה השתא באיסורא אשת אח קמ"ל ואימא ה"נ אי"ק ולקחה לו לאשת ביון שלקחה נעשית כאשתו ע"י כפ' החולץ: ובלבד שתהא וכו'. מ"ט אשה הקנו לו מן השמים ואין עליו לבתוב לה כתובה ואי לית לה מראשון תקינו לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו ויחזרת על נכסי צעלה הראשון דאחריות כתובתה עליהם ורבינו יצחק פירש התם הוא דלא כתב לה כלומר אי לא תנא אלא רישא הוה אמינא דטעמא דכדבעינן למימר לקמן דלא ייחד לה ליצמה כדי למכור שאר נכסים דאינו יכול למכרם כיון דלא פירש התם הוא דלא כתב לה כלומר שלא ייחד לה דקנאי אבא. שאינו יכול למכור נכסי אחיו כלל וא"ת והא מרישא שמעינן לה דתנן הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע כו' וכיון דלררץ לקנות אס כן אי אפשר לו למכור וי"ל דאי מרישא ה"א דוקא כנגד כתובתה אבל כל הנכסים לא קמ"ל ממשנה תימרא: **אבל יבמתו דלא איהו כתב לה** כו'. תימא ולימני היא דהכא ולא לימני היא דלקמן דאשמו שמע"י מק"ו דיצמתו וי"ל דשמא הוה אמינא סגרא איפכא:

פב:

מהו דתימא מצוה דרמא רחמנא ע"יה עבדה כו'. הא פשיטא דכשיצמה מותר לבא עליה ציאות הרבה כמו שירצה ולית לן למימר מצוה דרמא רחמנא עליה עבדה צביאה ראשונה דסגרא הוא דלא אמר רחמנא ויצמה כדי לגרשה לאלתר אבל צנישואי אחריני אימא תיקום צאיסור אשת אח: **התם הוא דלא כתב לה דקנאי כו'.** מתוך פירוש הקונטרס

משמע דאשמו כיון שכתב לה אס יאצדו חייב לשלם והוה אמינא דיכול לייחד קא משמע לן דאפילו הכי אינו יכול לייחד דכיון דסגורה דלית לה לא סמכה דעתה אע"ג דלית לה הויא צעילתו צעילת זנות דלמוכח צאע"פ (לעיל דף טו: ושם) וקשה לרשצ"א דמשמע צריש אע"פ (שם דף נה.) דאשמו כשמייחד לה מטלטלין סתמא אין אחריותו עליו אע"ג דכתב לה דקנאי גבי אין עושין כתובת אשה מטלטלין בשלא קיבל עליו אחריות ועוד הקשה דמה מפסדת יצמתו כשמייחד לה כדי היכי דאשמו קאמר כשייחד לה סתם ונאצדו חייב לשלם יצמתו נמי כשייחד לה סתם ונאצדו חזרת על נכסי צעלה הראשון דאחריות כתובתה עליהם ורבינו יצחק פירש התם הוא דלא כתב לה כלומר אי לא תנא אלא רישא הוה אמינא דטעמא דכדבעינן למימר לקמן דלא ייחד לה ליצמה כדי למכור שאר נכסים דאינו יכול למכרם כיון דלא פירש התם הוא דלא כתב לה כלומר שלא ייחד לה דקנאי אבא. שאינו יכול למכור נכסי אחיו כלל וא"ת והא מרישא שמעינן לה דתנן הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע כו' וכיון דלררץ לקנות אס כן אי אפשר לו למכור וי"ל דאי מרישא ה"א דוקא כנגד כתובתה אבל כל הנכסים לא קמ"ל ממשנה תימרא: **אבל יבמתו דלא איהו כתב לה** כו'. תימא ולימני היא דהכא ולא לימני היא דלקמן דאשמו שמע"י מק"ו דיצמתו וי"ל דשמא הוה אמינא סגרא איפכא:

קא משמע לן כרבי אבא. שאינו יכול למכור נכסי אחיו כלל וא"ת והא מרישא שמעינן לה דתנן הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע כו' וכיון דלררץ לקנות אס כן אי אפשר לו למכור וי"ל דאי מרישא ה"א דוקא כנגד כתובתה אבל כל הנכסים לא קמ"ל ממשנה תימרא: **אבל יבמתו דלא איהו כתב לה** כו'. תימא ולימני היא דהכא ולא לימני היא דלקמן דאשמו שמע"י מק"ו דיצמתו וי"ל דשמא הוה אמינא סגרא איפכא:

בתחלה היו **כותבין לבתולא מאתים** כו'. פירוש היו מייחדים לה כתובה ולא היה אחריות הכתובה על כל הנכסים אס יאצדו אלו המעות והיו מוקנינן ולא היו נושאין נשים שלא היו רוצות לינשא שהיו יראות שמא יצניעו היורשין אותם מעות שיחדו לה לכתובתה התקינו שהיו מניחין אותה צבית אציה שאין היורשין יכולין להצניען ומה שלא תיקנו מתחלה ליתן לידה אותן מעות כמו שתיקנו בסמוך כשהיו עושין מהן קלחות היינו משום דאין דרך ליתן לה מעות לשמור אבל כלים רגילה היא לשמור א"י ו לא ממש היה נותן מעות ומיהו אין כל כך המעות צרשומה כמו הקלחות שנותנת בהם חפציה והם כל שעה אצלה ולא היו היורשין יכולין להצניעם כמו המעות ואפילו היו יכולין להצניען כמו המעות אינן רשאין דכשרואין אותן ניכר לכל שהוא שלה וכן פירש ר"ח שהיו נותנים לה ועדיין כשהיה כועס עליה אומר לה לכי אצל כתובתיך צצתחילה לא היה אומר לה שפעמיים כשהיה דחוק למעות היה מפיסה ומלוה לו והוא משלם לה אבל עכשיו אינס צרשומה ולא היה נהנה מהם כלל התקינו שהיו מניחין אותם צבית חמיה והיתה עושה מהן קלחות וכשהיה דחוק למעות ציזרת היתה משאלת לו למשכנס ועדיין כיון שלא היה אלא ריות מועט כשכועס הרצה אומר לה טלי כתובתיך ואאי עד שצא שמעון בן שטח ותיקן שהיו כל נכסיו אחראין ולא היה מייחד לה כלום וסומכת על כל נכסים שעמה היה קשה עליו להוציא מעות וליתן לה: **עבינא** של נחוששת גרסינן. שומטין צו ענבים ומולינן למעצרתא ודוגמתו צפרק אחיו נשך (צ"מ דף עב:)

הדרן עלך האשה

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות

נעשים כאשמו. דכתיב לאשה קרא יתימרא: **אשה הקנו לו.** ליצם זה מן השמים אין עליו לכתוב לה שטר נישואין: **מאי וכן לא יאמר.** פשיטא מי גריעה אשמו מיצמתו: **הסם הוא.** גבי יצמתו קאמריןן שלא ייחד לה מעות לפני שולחנו: **דלא כסב לה.** כתובה האי יצם דליכתוב צה נכסים: **דקנאי.** כצב: **ודקנינא.** שאני עמיד לקנות. הלכך איכא צינה דלא סמכה דעתה שלא יאצדו המעות: **גירסה אין.** הוא דאמרין אין לה אלא כתובה ואס צא למכור מן השאר ימכור: **לא גירסה.** לא ימכור כלום: **קא משמע לן דרבי אבא.** דלעיל אס ישראל הוא מגרשה בגט ומחזירה. ואס תאמר מרישא שמעינן לה דקתני כל נכסיו אחראין התם ענה טובה הוא דהא גבי אשמו נמי תנן הכי אבל מהך משנה תימרא שמעינן דווקא גירסה דאי לא למאי קתני לה אי משום היא גופה פשיטא דאין לה אלא כתובתה אלא ודאי דליוקא דלייה תנייה למידק הא לא גירסה לא: **מאי קא משמע לן.** ציצמה: **טנינא.** לה צאשמו ומאי חולמיה דיצמתו דאיצטרך למיתנייה: **דלית לה כתובה מיניה.** אלא על נכסי צעלה הראשון: **היו כופצין כו'.** ולא היו משעצדים נכסיהן לאחריות הכתובה: **ולא היו נושאין נשים.** שלא היו רוצות לינשא להם אמרו לכשימות או יגרש לא נמלא לגבות כלום שהיורשין יצניעו מעות של ירושה: **צבים חמיה.** צבית צעלה: **עשירות.** שכתובתן מרובה: **קלחום.** כמין סל ששנחת על ראשה ונותנת צה פלמיה לאחר שנתמלא הפלך טווי: **עצט.** למימי רגלים: **טלי כפופצין ואאי.** לפי שהיתה מיוחדת לך: **כל נכסי אחראין.** ולא ייחד לה כתובה צמטלטלין:

מסורת הש"ס

א) יצמות גט. סה. לעיל
ב) קדושין ב:ז. ט) לעיל
ג) לקמן פט:
ד) נשי צבת טו:ז.
ה) מתוך פירוש רש"י מוכח דלא היה צגרכסת שלשה מינות הללו של מימי רגלים וע"ע מוס' ד"ה עצט:ו א) צ"ל לה,

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות

תוספות